

הקשר HaKeshet
www.HaKeshetOnline.com

למודעות פירסום בלוח זה
ובמגזין הקשר, נא להיתקשר
ל- 738-5038 (617)

כתבות, אירועים, ומודעות
הקשר Hakesher February 26, 2010

עורכת ומוציאה לאור: אנט זריה
מעמד: דן בן-דרור מרשל עוזר מחקר: ג'ף סוסמן

הקשר HaKeshet

Talk Forever

כרטיסי חיוג מוזלים

- חיוג לישראל: 1¢ לדקה
- חיוג לסלולרי בישראל: 10.1¢ לדקה
- ברכישת 1000 דקות לארה"ב: 0.5¢ לדקה
- תעריפים נמוכים נוספים לשיחות מקומיות ובינלאומיות

Your Resource for all your Entertainment needs.
Sport, Theatre, Concerts
Red Sox, Patriots, Bruins, & Celtics
617-247-1300 800-442-1854
scohen@aol.com

פורים, חג האחדות היהודית

כמו לכל חג, גם לחג הפורים יש מצוות מיוחדות משלו. המצווה הראשונה והעיקרית היא קריאת המגילה, שמסמלת לפרסם את הנס שאירע עם נפילת המן צורך היהודים. חכמינו הוסיפו שלוש מצוות שיש לקיים ביום זה: עריכת סעודת פורים, מתנות לאביונים ומשלוח מנות (בה כל אחד שולח לחבירו תשורה המכילה לפחות שני סוגי מאכלים). לסעודה בה אנו מודים לה' על חסדו. קיים קשר ברור לחג; אך לכאורה, לא מובן מהו הקשר של מתנות לאביונים ומשלוח מנות למאורעות חג הפורים.

במגילת אסתר מסופר כיצד שיכנע המן – לאחר שעלה לגדולה ונעשה "ראש השרים" – את המלך אחשוורוש לגזור גזרת השמדה על כל היהודים: "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים ... ודתייהם שונות מכל עם, ואת דת המלך אינם עושים, ולמלך אין שווה להניחם". המן הדגיש את העובדה שעם ישראל היוו עם "מפוזר ומפורד". המן הכיר את סוד כושר ההישרדות של עם ישראל, את האחדות וביקש לרמוז לאחשוורוש, שכעת האחדות היהודית נחלשה, מאחר שהם מפורדים בין העמים, ועתה הגיעה שעת הכושר להוריד אחת ולתמיד את העם היהודי מבימת ההיסטוריה.

כח האחדות של עם ישראל אינו קשור למצב מדיני מסוים, הוא קיים גם בגולה כאשר היהודים מפוזרים בארבע קצוות תבל, למרות שהם חסרי מסגרת מאחדת. גם המן מדבר על "עם אחד", כלומר, למרות שהעם מפוזר, עדיין הוא מכונה "עם אחד". כאשר הזכיר המן שהעם "מפוזר ומפורד", כוונתו הייתה לפירוד מסוג אחר.

הדבק המאחד את חלקי העם החיים כל אחד בסביבתו שלו ובתרבות שונה לחלוטין, היא העובדה שיש לעם ישראל מסרה משותפת, מסרה המלווה כל יהודי באשר הוא, וקושרת את כל בני העם זה לזה. עם ישראל נולד כדי לפרסם בעולם את האמונה באל אחד. מסרה זו עומדת מעל לכל, ולכן יש בכוחה לאחד את היהודים, למרות חילוקי הדעות הרבים השוררים ביניהם. כאשר נחלשת השאיפה להגיע למסרה זו, נחלשת עמה גם האחדות.

לקביעה זו קיים צידו השני של המסבע. רק כאשר שוררת אחדות בעם היהודי, הוא מסוגל לפרסם בעולם את בשורת האחדות של אל אחד. עם ישראל חייב להוות דוגמה חיה לאמונה זו. כאשר היהודים מפגינים אחדות ביניהם, הם מוכיחים שהאמונה המשותפת עומדת מעל לכל שיקול אחר, ולכל שאר חילוקי הדעות יש חשיבות משנית בלבד. ובאם הצלחנו להתגבר על המן ועל כל ההולכים בעקבותיו, הרי זה רק בזכות העובדה שהעמדתנו את המסרה המאחדת בראש סולם הערכים שלנו.

הלכה הנלמד לדורות ממגילת אסתר הוא הצורך בחיזוק אחדות העם. באופן זה יוכל הבורא להגן עליו ולהצילו מכל רע. לכן, נצטוונו לדורות להדק בפורים את הקשר הקיים בין היהודים, לשלוח משלוח מנות מתוך שמחה ואחדות ולהרבות במתנות לאביונים, כדי לחזק את השכבות החלשות של עמנו ולהביא שמחה לליבם.

המאמר נלקח מאתר הבית של ארגון "ערכים" (תחת הכותרת "מועדים").

כתבה, ערכה, צילמה ועיצבה: ד"ר דניה שפירא (כתבה ראשונה בסדרה)

הוא מדבר בשטף ובלהט, ומדי-פעם הוא מתבל את דבריו בהומור, (אף-על-פי שהוא טוען, שאין לו...). דבריו כל-כך תופסים אותך, עד שלעתים קשה לדעת, אם הדברים אכן התרחשו במציאות, או שהוא מתאר תמונה מספרו. הסופר והעיתונאי ("היום בעיקר מספר סיפורים וכותב סדרות דרמטיות") רון לשם, שהתארח ביום ראשון במכללה העברית בניוטרון, רואה במלאכתו תפקיד, שמקנה לו "כוח וחובה להיאבק על אמת סובייקטיבית, ערכית, ולנסות להסיט את ההסטוריה ממסלולה."

הסופר והעיתונאי רון לשם חווה לפני שנתיים "חוויה מוזרה": הוא נכח בטקס החלוקה של פרס "האוסקר", שבו היה מועמד הסרט הישראלי "בופור" לפרס בקטגוריה של הסרט הזר הטוב ביותר, (שנה קודם-לכן זכה הסרט בפרס היוקרתי "דוב-הכסף" בפסטיבל ברלין). הסרט, בבימויו של יוסף סידר, מבוסס על הרומן הראשון של לשם, (שגם חבר לכתיבת התסריט של "בופור"), "אם יש גן עדן" (הוצאת "זמורה-ביתן", 2005). הספר, שזיכה אותו בפרס ספיר לספרות ובפרס יצחק שדה לספרות צבאית לשנת 2006, מגולל את סיפורו של צוות מיחידת-סיוור, שמשרת במבצר הבופור בשנה האחרונה לשהות צה"ל בדרום-לבנון. לשם מצליח לחדור לבטן הרכה של הקורא קסיפור המתרחש דרך עיניהם של החיילים, שחוו את מוראות הימים ההם, כאילו היה שם בעצמו:

"נסה לדמיין שתוקעים אותך על צוק גבוה, יותר גבוה מהגג של מגדלי עזריאלי. איך לא יהיה לך נוף עוצר נשימה? ... אבל אני זוכר את האורות של קריית-שמון, בלילה ההוא, מתרחקים לי באופק, את דפיקות-הלב של כולם, נשבע לך, אני שומע אותן כשאנחנו מטפסים בפעם הראשונה בפיתולי הרכס, ומרגע לרגע הקור מתחזק. ואין מלבדנו נפש חיה... ולא רואים מאה מטרים קדימה... מהיכן תיפתח הרעה? יש לי דחף לצעוק למפקד, שאנחנו מתרחקים יותר מדי, פתאום, אבל נושך שפתיים ושותק. מרגע זה אף אחד לא יוכל עוד לומר לי, 'אין לך מושג מה זה לבנון, חכה שתיגע לשם'. אני שם, סוף, זה העיקר."

רון לשם לא שירת בלבנון; הוא היה במשך חמש שנים קצין-מודיעין, שחבר לעוסקים במשא-ומתן עם עראפת, "על-אף שהלה הבהיר, שיהנטיב הפלשתיני דורש מאתנו קודם-לכן לצאת למלחמת-חופש, לפני שנעשה שלום, כי אחרת ההסטוריה שלנו לא תסלח לנו". ב-1998 עזב רון את תפקידו, "כדי הגעתי למסקנה, שהציבור מקשיב לתקשורת יותר מאשר למודיעין. החלטתי להיות עיתונאי, כדי להיות בטוח, שכשאני אומר משהו חשוב, זה יגיע להמונים". ב-2000, כאשר החלה אינתיפאדת "אל-אקצה", בעקבות יציאת צה"ל מלבנון, יצא לשם, שהיה אז חבר במערכת העיתון "ידיעות אחרונות", לכסות את האירועים בכתבות-צבע נוקבות, שזכו להד ציבורי רחב, מאחר שהביאו את צלקות-הלחימה מהשטח, מבעד לעיני גיבורים וקרבתות.

"העורך הראשי אמר לי, שעללי לצאת לשטח, כדי לשמוע את הסיפורים האמיתיים", שחזר רון בערב, שהתקיים במכללה העברית בניוטרון, ושבו סיפר על "מאחורי הקלעים" של "בופור". הוא נשלח לפגוש צוות של חיילים, שהיה עתה סבלו את האבידות הראשונות שלהם בפתח עזה. הוא שמע חייל מקלל: "פאק, למה שלחו אותנו למות כאן?!", "והבנתי, שיש כאן סיפור". כשהציג עצמו כעיתונאי, אמר רון, (נחייל, שבמקור היה שמו רותם, אך המפקד החליט, ש"מהיום שמך רון, כי רותם זה שם של בחורה!"). "אנחנו לא אוהבים עיתונאים!". "הוא שאל אותי בגלל זה ובגלל שאני מתל-אביב, גיובניק, יא שכנוי, (נ-1982 יש חייל ישראלי חדש, עם עור יותר כהה, ילדי עניים וילדי פרברים, עולים מרוסיה, ימנים דתיים), אך הוא נפתח לפניי". הסתבר, שהחברה האלה היו ארבעה חודשים קודם-לכן בלבנון. "אתם שלחתם אותנו למות בשלג", אמר. הדבר היחיד, שעליו חרבתו, הוא לא שאותם מבלה בבית-קפה ובמסיבות-אתה יכול לחיות את חייך הנהנתיים, אך מה שמקפיץ אותי, שאם אמות כאן, אתה אפילו לא תפתח את הדיון, כדי לדעת שמתי". "זה הציק לי כל הזמן, כי באמת, כשאנחנו במסיבות בתל-אביב, אנחנו לא חושבים עליהם". (רון הודה בעבר, שהוא בעצם ניתק את עצמו מהמציאות של מלחמת-שלום-הגליל, לאחר שדודו נהרג בתחילתה).

חודשיים אחר-כך לשם, שידע שרון משתחרר, הפתיע אותו כשאל לקבל את פניו, והציע לשכן אותו במשך כשבוע במלון, כדי לשמוע ממנו את הסיפור האמיתי על אותה המלחמה, "שכמו רבים אחרים טעיתי, כשחשבת שהשליטה בדרום-לבנון היא מחיר, שמוכרחים לשלם". הוא ריאין חיילים נוספים. "הרגשתי, שאני צריך להיכנס לעורם, לחיות את חייהם, עמם. אני הולך לישון, סוגר את עצמי, וקם בבוקר בעורו של מישהו אחר, שאת סיפורו אני רוצה לספר", הוא מעיד על הצלחתו לספר את הדברים כאילו היה חלק מהם. "אין זה סיפור של אנטי-מלחמה", הוא נוטה למבקריו, "אלא מה קורה מבחינה פסיכולוגית לקבוצות מתגברים, כשמשחררים אותם לבדם, ומודיעים להם, שהמשימה שלהם היא 'להישאר בחיים' חמש דקות לפני הורדת הדגל, איזו שפה הם יוצרים; האהבות הגדולות שלהם, שיכולות לקרות רק במלחמה, ואין זה, שחמש שנים לאחר-מכן [בשעת כתיבת הספר - ד.ש.] יש להם, מצד אחד, טראומה, (ימתנו לחיים!), ומצד שני הם לא מוצאים את מקומם בחברה הישראלית, והם מתגעגעים ללבנון, לאדרנלין, לאקשן."

רון לשם מבקש את המצב החברתי; את העובדה, ש"הצעירים-של-היום יכולים להפגין נגד סגירת בר של שושי, אך לא בעד הדברים המהותיים. לא אכפת להם מערכים של חופש ושל צדק חברתי. המדינה מאבדת מקסמה, והם אומרים: 'למה שנחיה כאן? אנחנו קוסמופוליטיים.' זה מתבטא גם בהשתמשות מהצבא, בעיקר בקרב אמנים. הם משחקים חיילים, אך לא משרתים כחיילים". הוא מדגיש שוב את הכוח ואת החובה, שיש בידי עיתונאי לשנות דברים, "כפי שהצליחו כרמלה מנשה ושלמי יחימוביץ", בעזרת תכנית-הרדיו שלהן אז, להשפיע על הצבא ועל הממשלה לצאת מלבנון. כשיש לך משהו חשוב לומר, אינך רשאי לשנות את העובדות, אך אתה יכול וחיוב לומר את האמת הסובייקטיבית, הערכית, שלך, ולנסות להסיט את ההסטוריה ממסלולה."

(המשך בגיליון הבא)